

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6358/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Jadranki Liović Merkaš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Novele Budman-Monas iz Dubrovnika Andrije Hebranga 32, OIB: 32510738864, zastupane po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 5. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno i zamjenika punomoćnika tužiteljice Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika, a u izočnosti uredno pozvanog tuženika, dana 12. lipnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o   j e

I   Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-77/2005 zaključenog između tužitelja i tuženika 4. veljače 2005. u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

II   Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužiteljici Noveli Budman-Monas iz Dubrovnika Andrije Hebranga 32, OIB: 32510738864, 1.760,97 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama od 23. veljače 2005. do 31. prosinca 2007. u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za tri postotna poena, a od 30.

prosina 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, kao i da joj nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 923,18 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 12. lipnja 2026. do ispate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako joj je novčana tražbina na ime iznosa naknade za obradu kredita i zakonskih zateznih kamata na istu temeljem ništetne odredbe čl. 5. o naknadi za obradu kredita Ugovora o kreditu broj: 016-77/2005, sklopljenog kod Addiko bank d.d. 4. svibnja 2005., ustupljena od stane korisnika kredita Alena Monasa, OIB: 13257358693, temeljem Ugovora o ustupu tražbine od 1. lipnja 2025. ovjerenog pod br. OV-5134/2025 kod javnog bilježnika Nikše Mozare 18. srpnja 2025. Njezin pravni prednik je 4. veljače 2005. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 016-77/2005, kojim mu je odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti 217.500,00 CHF, obračunatom prema srednjem tečaju tuženika za devize važećem na dan korištenja kredita. U čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u visini 1,25% iznosa kredita. Ugovor o kreditu je sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, radi se o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, pripremljenom od strane tuženika, kao jače ugovorne strane, a pravni prednik tužiteljice ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na njegov sadržaj, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Navodi da je temeljem navedene odredbe Ugovora o kreditu samo tuženik bio ovlašten odrediti iznos jednokratne naknade za troškove obrade kredita, što je prouzročilo neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih strana pa je takva ugovorna odredba, protivna načelu savjesnosti i poštenja, i posljedično ništetna. Pravni prednik tužiteljice je na ima troškova obrade kredita 23. veljače 2005. platio 1.760,97 EUR. Stoga ustaje tužbom i tužbenim zahtjevom traži da sud utvrdi ništetnom odredbu članka 5. Ugovora o kreditu i naloži tuženiku isplatu 1.760,97 EUR s zateznim kamatama od 23. veljače 2005 do isplate, uz naknadu troška postupka sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja odluke do isplate.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom. Čini neprijepornim da je 4. veljače 2005. s prednikom tužiteljice sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-77/2005, kao i da je prilikom isplate kredita naplaćena jednokratna naknada u iznosu koji je označen u tužbi. Oспорava aktivnu legitimaciju. Ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, stoga sporni čl. 5. ne podliježe testu nepoštenosti. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske

posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Način na koji je predmetna odredba napisana daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja ugovora o kreditu pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,25% (ugovorna transparentnost). Navodi da, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni godinama, s čime su potrošači bili upoznati. Ističe prigovor zastare i predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Sud je proveo dokaze: pročitao je Ugovor o ustupu tražbine od 1. lipnja 2025. (stranica 7 spisa), isplatni nalog od 23. veljače 2005. (stranica 8 spisa), Ugovor o kreditu od 4. veljače 2005. (stranica 9-16 spisa), Odluka o naknadama (stranica 89-113 spisa) te saslušao tužiteljicu (stranica 122 spisa) i svjedoka Alena Monasa (stranica 123 spisa).

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da su 4. veljače 2005. prednik tužiteljice i tuženik sklopili Ugovor o kreditu broj: 016-77/2005 za kredit u kunsnoj protuvrijednosti 217.500,00 CHF,
- da su čl. 5. tog Ugovora propisani jednokratni troškovi obrade u iznosu 1,25% iznosa kredita,
- da je predniku tužiteljice 23. veljače 2005. naplaćena naknada u iznosu 1.760,97 EUR,
- da je tužiteljica 1. lipnja 2025. sklopila s Alenom Monas Ugovor o ustupu tražbine prema kojem joj je Alen Monas ustupio svoju novčanu tražbinu spram tuženika na ime iznosa naknade za obradu kredita i zakonskih zateznih kamata na istu temeljem ništetne odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-77/2005.

6. Prijeporno je:

- aktivna legitimacija tužiteljice
- tužiteljčino svojstvo potrošača
- je li ugovorna odredba kojom je ugovorena naknada u visini 1,25% od iznosa kredita (čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu) ništetna, te posljedično tomu
- ima li tužiteljica pravo na povrat iznosa koji je naplaćen na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita,
- je li tražbina tužiteljice u zastari.

7. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe čl. 81, 82, 85, 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), dalje u tekstu ZZP, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Tužiteljica u svom iskazu navodi da joj je suprug ustupio potraživanje po Ugovoru o kreditu kojeg je zaključio s pravnim prednikom tužitelja. Bila je s njim u braku za vrijeme sklapanja tog ugovora, no međutim, o istome nema neposrednih saznanja. Jedino može reći da im je kredit trebao radi kupnje stana kojeg su kupili i koji im je služio za stanovanje i nikada nije bio predmetom najma.

9. Svjedok Alen Monas u svom iskazu navodi da mu je trebao kredit radi kupnje stana te je došao kod tuženika raspitati se o uvjetima istog. Može reći da uopće nije bio u mogućnosti pregovarati oko uvjeta Ugovora, pa tako i oko odredbe o tzv. ulaznoj naknadi budući je trebao kredit i mogao ga je dobiti jedino ukoliko prihvati unaprijed ponuđeni i sastavljeni Ugovor. Službenik banke nije mu objasnio zašto se plaća naknada za obradu kredita, kao i na temelju kojih parametara se ona izračunava i na koje troškove tuženika se odnosi. Po zanimanju je hotelijersko turistički tehničar i u vrijeme sklapanja ugovora nije bio vlasnik obrta ili trgovačkog društva. Stan koji je kupio kreditom mu je služio za stanovanje i nije bio predmetnom najma. Tražbinu po ovom ugovoru ustupio je svojoj supruzi.

10. Sud prihvaća iskaz tužiteljice i svjedoka Alena Monasa jer su logični i uvjerljivi, te podudarni dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je prednik tužiteljice bio prosječan potrošač. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupi s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio predniku tužiteljice prijeponu ugovornu odredbu.

11. Istaknuti prigovor aktivne legitimacije nije osnovan jer je suprug tužiteljice svoju novčanu tražbinu spram tuženika na ime iznosa naknade za obradu kredita i zakonskih zateznih kamata na istu temeljem ništetne odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-77/2005 ustupio tužiteljici slijedom čega ona jest legitimirano ustati s tužbom kod suda radi utvrđenja ništetnosti te ugovorne odredbe i isplate.

12. U čl. 81. stavak 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Sukladno 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

14. Uvidom u Ugovor o kreditu od 4. veljače 2005. utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbu čl. 5. kojom je propisana naknada za obradu kredita u visini 1,25% iznosa kredita i naplaćuje se prilikom puštanja kredita u tečaj. U Ugovoru, međutim, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade.

15. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi Ugovora. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza svjedoka Alena Monasa kada navodi da mu službenik banke nije objasnio zašto se plaća naknada za obradu kredita kao i na temelju kojih parametara se ona izračunava i na koje troškove tuženika se odnosi.

16. Tuženi ni ne poriče činjenicu da se s o spornim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, već drži da je pravni prednik tužiteljice, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni ugovor ili bilo koju njegovu odredbu, imao mogućnost zatražiti zaposlenike tužene za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su mu sve informacije o pravima i obvezama iz ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja ugovora te je u trenutku sklapanja ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju i sam se informirati o svim uvjetima ugovora.

17. Iz stipulacije sporne odredbe (čl. 5. Ugovora) koja je standardna, evidentno je da se o sadržaju sporne odredbe nije pojedinačno pregovaralo s prednikom tužiteljice niti je on obaviješten za koje nastale troškove se naknada odnosi, a pri tome tuženik na kojem je teret dokazivanja nije dokazao suprotno da se s prednikom tužiteljice o spornoj odredbi pregovaralo, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, pa se stoga u smislu odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja i koja stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu pravnog prednika tužiteljice koji ima svojstvo potrošača.

18. Naime prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a što proizlazi u ovom konkretnom predmetu iz zaključenog Ugovora o kreditu pa je stoga takova odredba ništetna ugovorna odredba.

19. Pri tome se napominje da je predmetna odredba jasna i razumljiva, međutim, ista je iz svih naprijed navedenih razloga nepoštena, te se ne može podvesti u smislu odredbe čl. 84. ZZP pod kategoriju predmeta ugovora i cijene u pogledu koje nije dopušteno ocjenjivanje poštenosti te ugovorne odredbe ako je ista jasna i razumljiva.

20. Naglašava se da je Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

21. Pri tome, valja još dodati da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

22. Pri tome sama činjenica da je trošak obrade kredita, naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

23. Visina tražbine tužitelja među strankama nije sporna, kao i da je predniku tužiteljice naplaćena prijemna naknada 23. veljače 2005. u iznosu 1.760,97 EUR.

24. Kako među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, to je usvojen tužbeni zahtjev i tužiteljici dosuđen iznos naplaćene naknade temeljem čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23), dalje ZOO.

25. Budući da je razlog ništetnosti prijeporne ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo njezina nepoštenost, tužiteljici je uz primjenu odredbe članka 1115. ZOO-a dosuđena zatezna kamata na pojedine iznose koji su plaćeni na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi tekućim od prvog idućeg dana nakon dana kad su plaćeni (dan neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate u visini određenoj 29. st. 2. i 8. ZOO-a i čl. 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22).

26. Istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare je na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok

u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 25/13, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23), dalje: ZOO, kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da je ovom odlukom utvrđena ništetnost prijeporne ugovorne odredbe, to će tek njezinom pravomoćnosti početi teći zastarni rok.

27. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (1.760,97 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine br. 138/23).

28. Tužiteljici zastupanoj po odvjetniku je priznat trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 100 bodova), sastava podneska od 17.12.2025. (Tbr 8. toč. 1. OT 100 bodova) i zastupanje na ročištu održanom 5.5.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT 100 bodova) odnosno ukupno 300 bodova ili 600,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 150,00 EUR, što ukupno iznosi 750,00 EUR. Tom iznosu je pribrojen trošak sudske pristojbe na tužbu 33,18 EUR i presudu u iznosu 140,00 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužiteljice iznosi 923,18 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

29. Budući da je tužiteljica tražila zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud joj je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 12. lipnja 2026. do isplate.

30. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 12. lipnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana objave ove presude.

Dna:

- pun. tužiteljice uz rj za sp na presudu
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-57c86**

Kontrolni broj: **0314f-4600d-9aeeb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.